

ÎN LUMEA DE PESTE OCEAN

Adesea, la sfârșit de săptămână, mă alătur miilor de oameni care iau cu asalt Stone Mountain Park. De fapt, un orașel, o stațiune turistică ridicată în jurul muntelui. Se spune că alcătuirea masivă de granit care aduce cu spinarea unei balene uriașe ar fi un meteorit. Nu prea cred, mai degrabă pare a fi o legendă menită să atragă vizitatorii. În stil pur american, cum se întâmplă în lumea guvernată de *business*, se percepe taxa de intrare, dar numai pentru autoturisme, plătești *to visit park attractions*, iar prețurile la orice produs pe care vrei să-l cumperi sunt de două-trei ori mai mari decât la supermarket. Ce-i drept, este un loc unde natura a adus tot ce are ea mai frumos și unde omul a amenajat și construit inteligent. Un loc în care *special events*, evenimentele artistice, de cultură se derulează unul după altul, ca pe bandă.

Nu mi-am propus să descriu tot ce se poate întâlni aici și tot ce se face for *recreation and entertainment*. Eu am văzut Stone Mountain Park mai ales ca un loc de întâlnire cu istoria. Punctele de interes, *all attractions*, cum zic americanii, care *reconstruiesc* momente și realități istorice, sunt dispuse, unul după altul, în jurul muntelui. Muntele este înconjurat și de un lac foarte frumos, de arterele *for drive car*, aleile pentru promenadă, piste pentru biciclete, de o cale ferată. Astfel că accesul la... istorie se poate face mergând pe jos, cu mașina, cu *bicycle*, vaporușul sau cu un tren de epocă. Mulți vizitatori sunt atrași de *Ride the Ducks. Râșuștele*, care circula peste tot, sunt, de fapt, mașini-amfibii conduse de ghizi-șoferi extrem de simpatici, atotștiutori, care prezintă turiștilor îmbarcați, inclusiv cântând, punctele de interes de pe traseu. Eu am preferat să fac drumul pe jos, să nu ocolească niciun obiectiv. M-am oprit pentru mult timp în mica așezare a indienilor, întemeiată după tot tipicul trailului și obiceiurilor acestei populații. Am văzut *actorii* îmbrăcați în straie de epocă reînviind momente din viața și lupta indienilor pentru existența de sine stătătoare. Complicatele lor ritualuri sunt reproduse

Business și
(cu) sentimente

Colonel (r) Ion SOFRONIE
ionsofronie@yahoo.com

cu naturalețe de tineri care se mândresc cu tradițiile strămoșești. Oaspeții sunt invitați să guste din bucate specifice pregătite ca pe timpuri, chiar în fața lor. Manifestările menite să mențină spiritul și cultura indienilor ating apogeul în cadrul festivalului care se organizează aici în luna noiembrie.

O alta zonă de interes este *Antebellum Plantation Area*. Aici este întocmai ca în filmul *Pe aripile vântului*: plantația de bumbac, casele ce par a dăinui din acea epocă, reconstituiri care pun în lumină secvențe din viața și truda sclavilor, lupta pentru eliberare. Este un loc de pelerinaj care atrage mulți tineri afro-americieni, dornici să cunoască de unde vin, cine le sunt strămoșii, anevoiosul drum prin istorie al populației de culoare. În apropiere se înalță un orașel întocmai acelor din filmele care l-au făcut celebru pe John Wayne. Intrând aici te desprinzi de realitate și pătrunzi adânc în plin secol 18. Te însoțesc muzica vremii, ecoul împușcăturilor, clinchetul paharelor din barul-salon, tropotul cailor, zgomotul baroaselor mânuite de fierari vânjoși care te învață cum se forjau potcoavele, zbrânaitul instalației de vânt care aduce apa la suprafață, șuieratul locomotivei și zgomotul cadent al roților de fier. Totul ca pe vremuri! Nu lipsește nici închisoarea! Maică-mea era să facă atac de cord când a văzut fotografia pe care i-am trimis-o unde eu eram imortalizat în spatele gratiilor...

Gazonul proaspăt care se întinde cât un teren de fotbal este locul ocupat în zilele însorite de cei care fac plajă, iar seara mii de oameni se adună aici pentru *laser show spectacular*. Divertisment, desigur, ceea ce americanii știu să facă foarte bine, dar și prilej pentru spectatori de a veni în contact – prin mesaj, sunet și lumină – cu istoria, cu valorile, cu simbolurile reprezentative ale marii națiuni de peste Ocean. Pe fundal, în stâncă se văd sculpturi care aduc în prim-plan figuri legendare, scene istorice memorabile. Nu scap prilejul să urmăresc *Memorial Weekend Salute to the Troops*, unul din modurile prin care comunitatea își exprimă recunoștința pentru cei care își fac datoria sub arme. Defilează soldații, dar și copiii care le dau onorul, le dăruiesc cântece și multe, foarte multe flori. Sunt prezenți seniori, veterani de război, militari ai US Army, oameni încercați, cu multe campanii la activ, dar care nu-și pot ascunde emoția pentru omagiul care li se aduce. Seara, sub cerul înstelat, în *laser show area*, urmăresc cu toții filmul *Battle for Georgia*. O lecție de istorie, asemenea vizitei pe care au făcut-o anterior la *Historical and Environment Education Center*. La intrarea în muzeul de aici, sub o stea albastră, sunt încrustate, spre aducere aminte, cuvintele: *A tribute to the Armed Forces that have defended the United States of America*.

O făclie
spirituală

Într-o citadelă a culturii naționale cum este Ploieștiul, Cercul Militar reprezintă un cadru unde inspirația cultural-artistică arde și întreține arderea făcliei spirituale prahovene și naționale. Un "hâtru bun de glume", cadru militar în rezervă, membru al Clubului Rezerviștilor, remarca: „Cercul militar arată, cam de un an, ca o frumoasă trăsucă care aleargă sprinten, trasă de un murg bine antrenat”. Făcea aluzie la cântecul lui Nicolae Vicol, șeful Cercului Militar din Ploiești, "Hai hai, di călușii mei" înregistrat la radio în anul 1987 și apoi pe "placă" la Electrecord, cântec ce a constituit sursă de inspirație pentru multe alte melodii celebre.

– Domnule Nicolae Vicol, sunteți șeful Cercului Militar Ploiești și un solist de muzică populară apreciat. La ce s-ar reduce activitatea desfășurată de instituția pe care o conduceți?

– Activitatea noastră se desfășoară pe două direcții majore: una în sfera cultural-artistică și a doua în sfera economică, vizând realizarea de venituri proprii. Cel mai însemnat colaborator, atât în plan economic, dar mai ales cultural-artistic, este Filarmonica Paul Constantinescu din Ploiești, care, începând cu stagiunea 2007-2008, susține spectacolele în Sala de festivități a Cercului Militar, sediul filarmonicii fiind în renovare.

De ziua armatei române, orchestra simfonică a oferit gratuit cadrelor militare active în rezervă și în retragere, veteranilor de război, precum și familiilor acestora un concert omagial. De asemenea, este important pentru noi, în ceea ce privește colaborarea cu orchestra populară, faptul că toate înregistrările solistilor și grupului vocal, realizate în studioul audio-video și de cinema al cercului militar, au ca susținere instrumentiști ai filarmonicii și uneori toată orchestra. Am realizat împreună un album de colinde și cântece de dor și cătanie, pe care le dăruim publicului larg atât pe un CD, cât și prin diverse emisiuni de radio și televiziune.

– În afară de activități culturale în ceea ce privește muzica, ce se mai întâmplă la cercul militar?

– Există și un club sportiv ce urmează a fi înscris sub numele *Armata Ploiești* care cuprinde, până în prezent, trei secții cu antrenori profesioniști: una de radioamatori, coordonată de plutonierul-adjutant principal (r) Mihai Malanca, una de karate, coordonată de maestrul militar principal Nicolae Butunoi, deținător al centurii negre cu 2 DAN, una de dans sportiv și alta de Salsa.

– Ați obținut și rezultate?

– Ca urmare a implicării culturale-artistice a personalului

cercului militar, prin autofinanțare, am reușit să realizăm spectacole la sediul instituției, în unități militare din garnizoană ori să participăm la toate cele cinci festivaluri organizate la nivel de sistem. La patru dintre ele am obținut și premii, ca de exemplu: premiul I la secțiunea grupuri a Festivalului muzicii folk *Voci tinere*, ediția din 2007, desfășurat la Cercul militar Caracal, în luna mai. *Premiul Jurului* a fost acordat Letiției Gheorghe, bibliotecar la Cercul Militar Ploiești, la secțiunea de creație epigrame la ediția din același an a

Festivalului de umor cazon *Podul Minciunilor* desfășurat la Cercul Militar din Sibiu, iar Premiul *Restitutio* a fost acordat trupei de teatru *Punct ochit, punct lovit* la festivalul de teatru din armată, organizat la Cercul Militar Craiova, pentru piesa *Romeo și Julieta la Mizil*, de G. Ranetti, în regia lui Ilie Gălea.

Vă mulțumim pentru aceste detalii interesante și vă dorim cât mai multe succese!

✉ A consemnat locotenentul
Constantin MIREANU

Frontiera negustorului morții

De pe coperta ultimului număr al revistei *Frontiera* (3/2008) aflați că: "Negustorul morții, cel mai căutat traficant de arme din lume, a fost prins cu ajutorul polițiștilor de frontieră români". Articolul, dezvoltat în pagina 20 a revistei editate de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, cuprinde amănunte despre modul în care a fost arestat Viktor Bout, unul dintre cei mai mari traficanți de armament din lume. Ștefan Andreescu, semnatarul rândurilor referitoare la acest subiect,

menționează că *autoritățile americane au transmis mulțumiri instituției noastre pentru profesionalismul de care au dat dovadă polițiștii de frontieră cu ocazia implicării în acest caz*. Alături de acest subiect, remarcăm reportajul realizat în nordul Moldovei de Iulian Puică și Mihai Bejenaru. Autorii au surprins complexitatea activităților din cadrul sectorului Poliției de Frontieră Darabani și au reușit să radiografiez problemele cu care se confruntă cei care veghează la securitatea graniței. De asemenea, a fost reliefată relația pe care polițiștii de frontieră o au cu populația locală și modalitatea în care s-a reușit reînnoirea tradiționalei legături dintre lucrătorul de frontieră și ciobanul sau micul pescar pe care acesta-l întâlnește în patrularea sa. (C.P.)

Timona

Numărul 121 al revistei *Timona* are pe prima pagină două comentarii de forță și personalitate. Maistrul militar principal (r) Dumitru Mihăilescu, sub titlul *Presa, o*

porta-voce a corectitudinii sau a demagogiei!? formulează o concluzie intermediară, la sfârșitul primului paragraf: *nu prea avem suflete sau capete politice!* După ce privește analitic modul în care se practică jurnalismul în România zilelor noastre, autorul conchide: *Hotărât lucru: în presa românească e cam putredă șandramaua!* Celălalt comentariu, semnat de redacție sub titlul *Și nebunii fac politică*, nu-i așa!?, aduce în prim-plan o situație tensionată petrecută cu ocazia unei ședințe de lucru a Consiliului Director al Ligii Maistrilor Militari de Marină. Tot redacția aduce la cunoștința cititorilor ce i-a soțtit o *pășărea*: «*problema e că domnul general, de la înălțimea gradului domniei sale, de la înălțimea funcției, dar mai ales a... remunerației, a considerat, în expozeul său, că eliminarea necazurilor se poate face prin apelarea la fraze patriotarde.*». Amănunte despre acest subiect și alte articole interesante găsiți în numărul din luna martie al revistei *Timona*. (C.P.)

